

COLUMN – Zaterdag Live, 18 mei 2019 - Columnist: Terry van der Heide

Actieprogramma Dak- en thuisloze jongeren

Deze week had ik een bijzondere droom (echt waar)

Ik droomde dat ik op het Zuiderstrand, vlak bij het theater een kop koffie aan het drinken was. Het was mistig, maar ineens begon de zon te schijnen en zag uit zee een brug, nee een soort dijk, een pier opdoemen. Die pier liep ver de zee in, net zo als de echte pier bij het Kurhaus, maar hier was gelukkig geen reuzenrad. En ook geen bungee jump. Een mooi wandelpad met een elegant hek en lantarenpalen wenkte mij. Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en liep het uitnodigende pad op met aan weerszijden bankjes en geurende bloemen dat leidde mij naar een eiland, meerdere eilandjes zag ik en daar stonden gewoon gebouwen, heel eenvoudig maar vriendelijk. Iedere keer ontvouwde zich een ensemble van woningen rondom een tuin of een binnenplaats, waar ik overal mannen en vrouwen zag, die met iets bezig waren. Een grote werkplaats waar getimmerd werd, een klaslokaal waar les werd gegeven, een gezellig restaurant waar gegeten werd, een atelier, een winkeltje, en veel woonstudio's.

En ik zag veel vrolijke mensen. Vooral jonge mensen, maar toch ook juist wat ouderen.

Ik vroeg wat ze hier deden. Zij vertelden dat ze hier woonden. Dat iedere jongere, die een huis of liever gezegd een eigen kleine plek, een slaapplek zocht, hier terecht kon komen, dat al die jonge mensen dat ook wisten en dat het fijn was dat je hier kon komen zonder ingewikkelde en langdurende procedures. Ze vertelden dat je hier opgevangen werd en geaccepteerd werd zoals je was. Hier op dit eilandrijk is onderwijs, werk genoeg en plezier. Hier ontmoet je elkaar en heb je steun aan elkaar. En hier kan je blijven tot je sterk bent en er voor jou een volwaardige plek in de stad zou zijn.

Dit was nu het resultaat van de oproep uit het Actieprogramma voor Dak en thuisloze jongeren vertelden ze. Een oproep om vernieuwend en creatief te denken. Eindelijk waren er eens echt maatschappelijk bewogen bouwers, die gehoor hadden gegeven aan de oproep; die het lef hadden om de miljoenen, die ze verdienden bij de giga-torens in het Central Innovation District te steken in dit paradijs voor jongeren. Eindelijk ondernemers, die zagen dat de jeugd de toekomst bepaalt en die eindelijk konden denken "Ik kan toch niet meer op dan een halve kreeft met een fles wijn per avond, dus laat eens iets aardigs met mijn geld voor anderen doen"

Vernieuwend denken, hoe eenvoudig kan het zijn, ".....".

Het was een droom, die ik had, maar het zou mooi zijn als er toch een deel van de droom werkelijkheid van werd, met name het deel over de ontwikkelaars. Als die hun sociale plicht zouden vervullen, zouden toch heel veel problemen snel opgelost zijn!